

[Inger Gautier Schmit.]

konservative fastholdt også i lang tid tilmeldelsespligten i det kirkelige udvalg, men da der var tale om et forlig med socialdemokratiet, var man villig til at sælge tilmeldelsespligten mod at få andre goder i stedet for. Handelen gik imidlertid i uorden, og der kom ikke noget ud af det, og jeg hører i dag ligesom ved første behandling, at det konservative folkeparti ønsker at opretholde tilmeldelsespligten, da man ikke har taget skyldigt hensyn til det kirkelige lovforslag, som det havde forelagt. Jeg ved ganske vist, at mit parti under min sygdom er gået over til ministerens forslag om tilmeldelsespligtens bortfald, men dette kan ikke få mig til ikke at opretholde den stilling, jeg tog ved første behandling og i det kirkelige udvalg; jeg ønsker ikke at stemme for afskaffelse af tilmeldelsespligten.

Der er i lovforslaget forskellige småbestemmelser, som i og for sig er gavnlige, men når man hører den diskussion, der har været ført her i dag, er det bemærkelsesværdigt, at den væsentlig har drejet sig om sognebåndsløsning og valgmenigheder, men ikke om folkekirken som sådan. Jeg synes, det er en svaghed ved dette lovforslag om menighedsråd, at netop disse spørgsmål er blevet de dominerende. Iøvrigt har jeg aldrig nogen- sinde, synes jeg, været ude for, at så meget udgik af et lovforslag. Det er så meget mere bemærkelsesværdigt, når man tænker på, hvad det er, der har foranlediget den højtærede kirkeminister til at fremsætte lovforslaget. Det var ikke for valgretsaldere-rens skyld, den kunne altid have været opnået, og tilmeldelsespligtens bortfald er ikke et så utrolig vigtigt punkt, at der af den grund burde fremsættes et lovforslag på rigsdagen — det kunne altid været kommet ved en anden lejlighed. Nej det, der har været den drivende kraft for ministeren til at fremsætte dette lovforslag, var, at han stod med disse præster fra udlandet og alle de indeklemte præster, som han ikke vidste, hvad han skulle gøre ved, et spørgsmål, vi iøvrigt også drøftede i det kirkelige udvalg, uden at vi der kunne nå til nogen løsning, til trods for at biskop Rosendal, der dog hører til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensens kirkelige kreds, i høj grad gik ind for det. Ministeren har pure måttet give op, og sagen er foreløbig faldet til jorden.

Jeg vil bede den højtærede minister om ikke at lade denne sag falde. Efter min mening er præstestanden den vigtigste og høje- ste stand i vort land — det vil måske for- bavse mange, der synes, at der er mange

andre mere betydelige, direktører o. s. v. (*Afbrydelse:* og arbejdsmænd!). Udmærket, arbejdsmænd, det er glimrende, ærede medlem, men jeg synes, at præstestanden, hvis den er, som den skal være, hvis den er, som vi ønsker, den skulle være, faktisk er den vigtigste åndelige stand i vort land, fordi den har den åndelige opgave at døbe, fordi den har den åndelige opgave at prædike evangeliet og forkynde Guds bud for mennesket, d. v. s., at mennesker skal være gode over for hinanden. Det har ikke noget med økonomi at gøre, men jeg finder, præstestanden er en uhyre vigtig stand, og derfor ligger det mig varmt på sinde, at vi får en præstestand i Danmark, som virkelig kan røgte sin opgave. Nu er det således i vort land, at man for at blive præst først skal tage den teologiske embedseksamen ved universitetet, derefter skal biskoppen afhøre vedkommende, om han kan sin lektie, hvorefter han indvier ham, altså en kirkelig handling. Men vi mennesker er ikke bedre, end vi er, og jeg tror ikke, at jeg træder præstestanden eller nogle af præsterne for nær, når jeg siger, at ikke alle disse indviede præster udfører deres gerning på en måde, der er gavnlig for den danske folkekirke.

Vi befinder os i en kritisk tid for kirken, det er ikke alene Øst og Vest, der står mod hinanden, det er ikke alene diktatur og demokrati, der kæmper, men der føres en gigantisk kamp mellem mennesker, mellem materialistiske og kristelige ideer, og de kristelige ideer skulle jo forfægtes af den danske præstestand i landet og af kristne mennesker iøvrigt. Derfor er det så uhyre vigtigt for det danske folk, at præstestanden virkelig kan komme til at udføre den gerning, den er sat til at udføre. Netop fordi jeg betragter præstestanden som den allervigtigste stand, er det mig så magtpåliggende, at vi hverken i lovgivning eller i anordninger eller i andre ting får lagt sagerne til rette på en stiv og uhandelig måde, således at det bliver umuligt for den åndelige virksomhed at træde i funktion. Man bliver ikke en åndelig personlighed, fordi man tager eksamen, eller fordi man bliver indviet af bispnen, der skal noget mere til. I stedet for at have en folkekirke har vi på en måde en statskirke, fordi præsterne ansættes og lønnes af staten, det er en statspræget ordning, og det er derfor, vi står i den vanskelighed med de præster, som kommer udefra og vil ind i den danske kirke, og med de præster, som sidder i kirken, men ikke er i kontakt med deres menigheder; de kan ikke komme andre steder hen, fordi man ikke fra andre sogne